

## 1 januari 2012

In de spreuken van de oude monniken in de Egyptische woestijn wordt verteld over enkele kluizenaars die, als zij samen kwamen om de Eucharistie te vieren, telkens over de gaven iets als een adelaar zagen neerdalen. De celebrant en de diaken zagen dit, maar de overige aanwezigen zagen het niet. Nu gebeurde het op ´n keer dat ´n broeder voor de dienst iets aan de diaken vroeg, maar die antwoordde: “ik heb geen tijd” Die dag verscheen er geen adelaar over de gaven. De celebrant zei: er moet iets gebeurd zijn waardoor wij de Geest hebben bedroefd. Toen de diaken op een afstand van het altaar was gaan staan daalde de adelaar onmiddellijk neer. Na de dienst zei de priester: er moet toch iets mis zijn met je. De diaken verzekerde: ik ben mij niet bewust iets zondigs gedaan te hebben. Wel is er een broeder mij iets komen vragen en ik heb hem geantwoord: ik heb geen tijd. Toen zei de priester: dan is dat de reden, dat u een broeder hebt bedroefd. En de diaken ging naar de broeder zijn verontschuldiging aanbieden.

U ziet, zelfs bij de woestijnheiligen kan het misgaan. We moeten ons altijd bekeren. En zelfs in een leven waar de strijd tegen de verveling, het uithouden van de eentonigheid de grootste beproeving was, kon een broeder zeggen: “Ik heb geen tijd”. Wie van ons heeft nog tijd? Mensen leven nu langer dan ooit, we beschikken over ongekende tijd besparende hulpmiddelen. Afstand telt niet, iedereen is voor iedereen bereikbaar, de techniek maakt het huishouden gemakkelijk, als we bedenken hoeveel tijd mensen vroeger moesten besteden aan het verwarmen en schoonhouden van het huis, dan zou ieder nu over zeeën van vrije tijd moeten beschikken. In werkelijkheid beheerst jachtigheid het leven van groot en klein. Een goed boek lezen, een rustig gesprek voeren, er is nauwelijks tijd voor te vinden. Al probeer ik elke minuut goed te besteden , toch heb ik het gevoel dat de tijd vliegt, dat ik hem verlies.

De tijdbeleving van vorige generaties was wel anders. Hun wereld leek ook veel meer overzichtelijk. Nog niet zo heel lang geleden leek het vast te staan dat de wereld zo´n 5 à 6 duizend jaar geleden was begonnen, en het einde aller dingen leek nabij. Zesduizend jaar is een hele tijd, maar je kunt je er iets bij voorstellen. En de wereld was dan wel groot, maar toch ook overzichtelijk, met zon, maan en sterren in vaste banen rond de centrale aarde.

In het huidig wereldbeeld moet je rekenen met een begin van zo'n 15 miljard jaren geleden. De aarde is een nietig object, als verloren in een onvoorstelbaar heelal. In die onmetelijkheid stelt de geschiedenis van heel het mensdom niets voor, in die grenzeloosheid van ruimte en tijd lijkt onze gang door het leven zijn zin en betekenis te verliezen.

Wij hebben als het ware een dubbele relatie met de tijd: hij overweldigt ons, er is tijd te veel, en hij ontsnapt ons, er is tijd te kort.

Zusters en broeders, Vandaag horen we Paulus die schrijft aan de Galaten: "Toen de volheid van de tijd gekomen was. Ubi venit plenitudo temporis, το πληρομα του χρονου." Geen godvergeten moment, maar een door God gegeven gebeurtenis, waarop het verleden stond gericht en die aan de toekomst richting geeft. De geboorte van Jezus, Zijn Zoon, in onze wereld, die ons in de geschiedenis een plaats geeft, en een stem, een roeping en een naam.

Hij zendt in ons hart de Geest van zijn Zoon, die ons Vader laat zeggen. In het evangelie hoorden wij hoe de herders aan Maria en Jozef bekend maakten wat hun over het kind Jezus was gezegd, zo leert de apostel Paulus aan zijn christenen wat hem bekend is over de gave die hen in Christus is geschonken en waaruit zij mogen leven.

Met die rijkdom mogen wij in het leven staan, niet als verloren mensen, niet als mensen die wanhopig ervaren hoe de tijd hen ontglipt. De tijd, dit jaar des Heren 2012, wordt ons geschonken als een jaar van genade, een jaar dat wij mogen beleven als kinderen van God. Dat klinkt even verheven als abstract. Hoe zal dat geschieden?

Broeders en zusters, we doen er verstandig aan niet te rekenen op visioenen. We zullen straks geen adelaar zien neerdalen over de eucharistische gaven. Maar we zullen wel elkaar ontmoeten, vandaag en morgen en in het komende jaar. Wij monniken, en ieder van U, uw huisgenoten, uw dierbaren, uw vrienden, en mensen die u wellicht minder genegen bent. De woestijnmonniken, die alles verlaten hadden en in eenzaamheid God zochten hebben de ervaring opgedaan: dat God zich laat raken in onze relaties. Hij geeft ons de tijd opdat wij die schenken aan elkaar. Hij geeft ons vanuit zijn volheid. Moge die overtuiging ons behoeden voor schrielheid en benauwdheid, maar de ruimte geven om gul en vertrouwwol in het leven te staan, dankbaar voor de tijd die ons gegeven wordt en waarin wij mogen leven als mensen die gezegend zijn door de Eeuwige, onze God die wij, hoe ongelooflijk ook, mogen aanspreken als Vader.